

Aksel Larsen: Det er et meget kortfattet lovforslag, og det er meget kortfattede taler, vi har hørt hidtil. Så kortfattede disse taler var, var de imidlertid uhyre oplysende. Hvis man, før debatten begyndte, ikke anede noget som helst om, hvad investeringsfonds var for noget, eller hvad virkningerne af denne lov kunne blive, så blev man manuduceret tilstrækkeligt igennem de korte taler, der er holdt; det gælder måske i særlig grad den tale, der blev holdt af det ærede medlem hr. Peter Nielsen, som forklarede, at investeringsfonds var nødvendige for, at virksomhederne kan udsætte investeringerne. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen tilføjede noget om, at ellers kunne de blive fristet til i utide at foretage investeringer, som godt kunne udsættes. Det, der kan friste virksomhederne, er så ganske givet skatte-lovenes afskrivningsregler. De er — som jeg ved også den højtærede finansminister mener — lovlig gunstige; og de for gunstige afskrivningsregler frister virksomhederne til af skattemæssige grunde at foretage utidige, for tidlige eller flotte investeringer.

Nu kommer man og vil sætte en lap på det ved at ændre loven om investeringsfonds i en sådan retning, at både venstres og det konservative folkepartis ærede ordførere med ganske usædvanlig begejstring og varme takker regeringen, fordi lovforslaget er fremsat. Ja, jeg har det måske lidt mærkelige standpunkt, at i stedet for at sætte lapper på lovgivningen, fordi man har en lovgivning, der er forkert, skulle man tage og ændre det forkerte i lovgivningen, og derfor mener jeg, at regeringen skulle gå videre frem ad den bane, som den højtærede finansminister meget forsigtigt forsøgte at betræde, og som han endnu ikke helt har forladt: man skal begrænse de alt for gunstige afskrivningsmuligheder. Det er dog ellers anerkendt såvel af de tre vise mænd som af den tidligere nationalbankdirektør — og jeg går ud fra også af den nuværende — og af regeringens økono-

miske sekretariat, at en væsentlig årsag til den inflatoriske udvikling må søges i investeringerne, i de for store, de for utidige og de for flotte investeringer.

Nå ja, men hvis dette er tilfældet — og jeg betragter det som givet, at det er tilfældet — må man gøre noget her, og så synes jeg som sagt hellere man skulle kigge alvorligt på afskrivningsreglerne end give gunstigere muligheder for opsparing i investeringsfonds.

Venstres og det konservative folkepartis ærede ordførere siger ganske vist, at det er en uhyre fordel med disse ændringer, for de vil forøge opsparingen. Ja, det ved jeg udmærket vel; de vil forøge opsparingen indtil en vis grænse, og hvorledes opsparingen forøges, og hvorledes denne forøgede opsparing i sidste instans giver sig udslag, kan man jo se på det, der allerede er foregået i dette land med hensyn til aktieselskaberne, og det, der vil foregå yderligere i denne sommer. Forholdet er det, at de fleste aktieselskaber, i hvert fald alle aktieselskaber, der har en fornuftig ledelse, fører en ret behersket udbyttepolitik. Selv om man kan synes, at mange udbytteprocenter ser meget høje ud, må man erkende, at hvis man kigger på dem i forhold til børskurserne, vil man se, at de næppe er så høje. Men forholdet er det, at gennemgående hvert femte år kommer de vellede og veldrevne aktieselskaber og foretager en aktieemission, en udvidelse af aktiekapitalen, på så fordelagtige vilkår for aktionærerne som muligt. Man er i ringe grad tilbøjelig til nu at give de nye aktier som friaktier; det får nemlig skattemæssige konsekvenser for aktionærerne; men så tillader man de gamle aktionærer at købe de nye aktier til en kurs et par points over pari. Det bliver jo en ganske fin forretning kapitalmæssigt set, når aktiekurserne formentlig ligger omkring 400 — der er masser af sådanne tilfælde — og man kan erhverve de nye aktier for 105. Men jeg tror såmænd ikke, de gamle aktionærer vil være særlig tilbøjelige til at sælge de nyerhvervede aktier, så skal de da